

μειοῦτο ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος, ἐνῶ αἱ ἐξεγέρσεις τῶν σταφιδοπαραγωγῶν εἶχον καταστή συχνότεραι, λόγῳ τῆς κρίσεως, ἐνῶ τὸ κράτος εὐρίσκετο καὶ εὐρίσκεται ἀκόμη καὶ σήμερον, εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἔρχεται ἀρωγὸν καθ' ἓνα οἰονδήποτε τρόπον πρὸς τοὺς σταφιδοπαραγωγούς, βλέπομεν παραλλήλως τοὺς ἐξεγειρομένους δι' ἀνεπάρκειαν τοῦ εἰσοδήματός των σταφιδοπαραγωγούς νὰ ἐπιδίδονται δραστηρίως εἰς ἐπέκτασιν τῶν σταφιδοφυτειῶν τῶν δι' ἐμφυτεύσεως καὶ νέων σταφιδαμπέλων—καὶ δὴ ἄνευ καταβολῆς τοῦ προβλεπομένου φόρου διὰ τὰς νέας φυτείας—τὸ δὲ Κράτος νὰ ὑποθάλη, διὰ τῆς τακτικῆς του τὴν τοιαύτην δραστηριότητα.

Πράγματι, τὸ Κράτος, παραβλέπον τὴν συνεχιζομένην κρίσιν διαθέσεως τῆς παραγωγικῆς ποσότητος σταφίδος καὶ τὰς θυσίας αἱ ὅποια κατὰ καιροὺς ἀπητήθησαν διὰ τὴν βελτίωσιν τῆς θέσεως τῶν σταφιδοπαραγωγῶν ἀλλὰ διὰ τὸν περιορισμὸν τῆς σταφιδοκαλλιέργειας, προέβη διὰ διαφορῶν νομοθετημάτων, εἰς ἀλλεπαλλήλους καὶ κατὰ μικρὰ σχετικῶς χρονικὰ διαστήματα νομιμοποιήσεις τῶν παρανόμως δημιουργηθεισῶν νέων φυτειῶν.

Ἄς παρακολουθῆσωμεν τὴν ἐξέλιξιν τῆς νομοθεσίας.

Ὅπως εἶναι γνωστὸν, ὁ πρῶτος περιορισμὸς ἐπεκτάσεως τῆς καλλιέργειας σταφιδαμπέλου ἔθεσπίσθη ἐπὶ Σταφιδικῆς Τραπέζης διὰ τοῦ νόμου ΓΚΗ' τοῦ 1904. Ὁ περιορισμὸς ἦτο ἔμμεσος. Προεβλέπετο, δηλαδή, ὅτι ἡ ἐπέκτασις τῶν ὑφισταμένων σταφιδοφυτειῶν ἐπετρέπετο μόνον ἄδεια τοῦ οἰκονομικοῦ ἐφόρου, ἐπὶ καταβολῇ δρχ. 300 κατὰ στρέμμα λόγῳ φόρου ὑπὲρ τῆς Σταφιδικῆς Τραπέζης. Διὰ τὰς ἔνεκα παλαιότητος ἀνανευομένας σταφιδαμπέλους, αἵτινες δὲν εἶχον μείνει ἀκαλλιέργητοι κατὰ τὴν τελευταίαν τριετίαν.

παρείχето ἄδεια ἀνανεώσεως ἄνευ καταβολῆς φόρου. Διὰ τοὺς ἄνευ ἄδειας ἢ καθ' ὑπέρβασιν ταύτης, προβαίνοντας εἰς φύτευσιν, ἐκκεντρισμὸν ἢ ἐμβολιασμὸν σταφιδαμπέλου προεβλέπετο ποινὴ φυλακίσεως ἐνὸς μηνὸς καὶ χρηματικὴ τοιαύτη δρχ. 600 κατὰ στρέμμα, διετάσσετο δὲ καὶ ἡ ἐκρίζωσις τῆς φυτείας.

Αἱ αὗται ἀκριβῶς διατάξεις ἴχυσαν καὶ καθ' ὄλον τὸ εἰκοσαετῆς χρονικὸν διάστημα λειτουργίας τῆς Προνομιούχου (Νόμος ΓΠ' τοῦ 1905).

Διὰ τοῦ ἀπὸ 22ας Αὐγούστου 1924 Ν. Διατάγματος, μετὰ τὴν ἐξαγορὰν τῆς Προνομιούχου καὶ ἐν τῷ πλαισίῳ τῆς ἀναπροσαρμογῆς τῶν τιμῶν κ.λ.π. πρὸς τὰς τότε κρατούσας οἰκονομικὰς καὶ νομισματικὰς συνθήκας, ἠξήθη ὁ φόρος διὰ τὴν ἐπέκτασιν σταφιδοφυτειῶν ἀπὸ δραχμᾶς 300 εἰς δραχμᾶς 5.000 κατὰ στρέμμα. Διὰ τοῦ αὐτοῦ Νομοθετικοῦ Διατάγματος ἠκυρώθησαν αἱ ἐκδεδομένοι ἄδεια καθ' ὃ ποσὸν δὲν εἶχον χρησιμοποιοῦν, ἐπιστραφεισῶν εἰς τοὺς δικαιοῦχος τῶν ἀντιστοιχῶν προκαταβολῶν.

Ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τοῦ Α.Σ.Ο. (1925) καὶ ἐντεῦθεν, σημειοῦνται αἱ ἀκόλουθοι τροποποιήσεις εἰς τὴν κειμένην νομοθεσίαν:

α) Περίοδος διατηρήσεως τοῦ «παρακρατήματος» (1925—1935)

1. Διὰ τοῦ ἀπὸ 18/30 Σεπτεμβρίου 1926 Π. Διατάγματος, ἠξήθη ὁ φόρος διὰ τὴν χορήγησιν ἄδειας ἐμφυτεύσεως νέας σταφιδαμπέλου ἀπὸ δραχμᾶς 5.000 εἰς δραχμᾶς 10.000 ὑπὲρ τοῦ Α.Σ.Ο.

Διτηρήθη ἡ ἐκ τῆς φορολογίας ἀπαλλαγὴ τῶν ἐπιθυμούντων νὰ ἀνανεώσουν τὰς σταφιδαμπέλους των, ἐφ' ὅσον δὲν εἶχον μείνει ἀκαλλιέργητοι κατὰ τὴν τελευταίαν τριετίαν. ἠξήθησαν αἱ προβλεπόμεναι ποινὰι διὰ τοὺς ἄνευ ἄδειας ἢ καθ'